

Дерманський Сашко

ДЗ6 Маляка і Навіжений дракон : казкова повість / Сашко Дерманський; худож. В. Богданюк. — Івано-Франківськ : Видавництво «Магура», 2024. — 158 с. : іл. — (Серія «Маляка», ISBN 978-617-8177-09-6)

ISBN 978-617-8177-06-5

У цій книзі тривають неймовірні пригоди Маляки та її друзів — Драго й Пиптика. Перед ними постало нелегке завдання: як подолати велетенського Навіженого дракона, який... ковтає бабусь? Насамперед треба виступити проти нього гуртом, вигадати щось хитромудре й застосувати всю сміливість. Тож гайда на допомогу — і перемога не забариться!

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-09-6 (серія)
ISBN 978-617-8177-06-5

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО
«МАГУРА», 2024

Розділ 1

Розлогі верби, синява озер
І огірки зелено-соковиті...
Ну як же нам, ну як же нам тепер
Красу цю дивовижну не любити?!

В хвилину щастя чи у мить біди
Не забувай про край свій предковичний,
За нього головами наклади,
Хоч хвіст за нього, але дай на відсіч!

Приспів

Драконіє! Драконіє свята!
В тобі моє вогненне серце б'ється!
Ніде дракон так вільно не літа,
Ніде так хрумко лицар не жується!

Тебе не раз терзали вороги,
Не раз в тобі принцеси вимирали,
Але ти всіх здолала до ноги
Й нову надію нам подарувала!

Ти романтична, наче зорепад,
Безкомпромісна, мов меча руків'я,
Хай вічно буде твій Універсад,
Хай множиться драконів поголів'я!

Приспів

Драконіє! Драконіє свята!
В тобі моє вогненне серце б'ється!
Ніде дракон так вільно не літа,
Ніде так смачно легінь не жується!

Кожнісінький Малячин ранок у Драконії починався з цього гімну. Власне, гучне його

виконання трьома найкращими співаками країни — Руроротом, Кхудром і Брутелією — щосвітанку будило принцесу. Це коли вона прокидалась у Драконії, бо ж були ранки, в які вона прокидалась удома, в Києві. Але про все по порядку.

Маляка думала, що прилітатиме до Драконії на вихідні, як їй і обіцяли, житиме собі в замку, їстиме марципани, коли і скільки їй заманеться, досхочу кататиметься на драконах, а що вийшло? А вийшло зовсім по-іншому. Чесно кажучи, несподівано все якось вийшло. Маляці довелося жити в Драконії майже постійно. Крім суботи й неділі.

Отже, щоранку вона йшла до школи, сиділа на уроках, а після них рушала додому. Тільки додому вона не одразу потрапляла, а за п'ять хвилин. Це в нашому світі минало п'ять хвилин, а в Драконії тим часом проліта-

ло цілих п'ять днів. І ці п'ять днів Маляка була принцесою. В Драконії.

Вийшовши з класу після останнього уроку, вона йшла не на вулицю, як усі діти, а піднімалася на останній поверх школи. Навіть на пів поверха вище — до невеличкої драбини, в яку впиралися сходи. Маляка вилазила вгору по драбині й піднімала ляду, що вела на горище. Із задушливого, запиленого горища вона крізь невелике віконце виходила на дах шкільного спортзалу. Покрівля була рівна, наче вертолітний майданчик. Вона й слугувала чудовим злітним майданчиком. Тільки не вертолітним, а драконячим.

Щодня в зазначений час там на Маляку вже чекав Стугоній.

Стугоній — найшвидший дракон у Драконії. Він туди Маляку й доставляв. Звісно, Маляка хотіла, щоб по неї щоразу прилітали Драго з Пиптиком, але це було неможливим. Тобто теоретично це було можливим, адже найперший раз саме вони знайшли й привезли в Драконію Маляку, але ж то був особливий випадок. Але практично... практично дракончики мусили суворо дотримуватися заборони заходити до Універсаду: неповнолітнім драконцям туди ані заходити, ані залітати, ані тобі заповзати було зась. А іншого шляху до краю, де жила Маляка, не знав ніхто.

Отже, літав по Маляку дорослий дракон. Він же й повертав Маляку додому. Тільки вже не на шкільний, а на інший дах — на її дев'ятиповерхівку. Тут Маляці теж ставав

у пригоді хід на горище. Тільки тепер вона робила все навпаки: з даху пробиралася на горище, а звідти — на останній півповерх. Тихесенько закривши ляду й спустившись з драбини, вона збігала два поверхи донизу, з дев'ятого на сьомий, і опинялася перед дверима власної квартири.

Тільки не думайте, що дракони піддурили Маляку спеціально. Просто так вийшло. Тут винна розбіжність у плині часу: в нас п'ять хвилин, а в Драконії — п'ять днів. Часовий парадокс, що ж тут поробиш? Маляці, якщо по-чесному, навіть подобалося, що так усе вийшло. Так вона могла й удома бути, і в Драконії. А взагалі дракони були дуже чесними. І свої обіцянки виконували. От, скажімо, директор школи Рраврурх Зракрусевич. Обіцяв, що драконійські лікарі вилікують перевтомлене й виснажене серце Малячиної

бабусі, вони й вилікували: дали Маляці пляшечку зі спеціальними ліками. Дівчинка цілий місяць по крапельці підливала чудодійні ліки в бабусин чай. І — о диво! — бабуся стала почуватися пречудово. І тоді Маляка призналась їй про Драконію.

Спочатку бабуся не повірила, але одного разу в Маляки заболів живіт і вона не пішла до школи. І тоді Стугоній прилетів простісінько до принцесиного будинку. Добре, що батьки пішли на роботу, вдома були тільки Маляка й бабуся. Коли Стугоній запхав голову в їхнє вікно, бабусі довелося повірити в онуччині розповіді. Правда, не одразу. Бо одразу бабуся гепнулася на підлогу без тями. Ще пощастило, що на той час драконячі ліки, вже добряче підлікували їй серце, інакше з переляку могла статися й біда. А так обійшлося легенькою непритомністю.